

Подяка

Щоб за рік написати книжку й вивести її на ринок, потрібно злагоджено працювати, і мені неймовірно пощастило з найкращою командою! От і побачила світ наша шоста книжка, і я від усього серця дякую людям, котрі щоразу робили мої книги настільки якісними, наскільки це взагалі можливо. Дякую вам, Браяне Тарте, Памело Дорман, Джерамі Ортон, Бене Петроне, Мері Стоун, Беле Банта, Алексе Круз-Хіменез, і решті фантастичного колективу видавництва *Viking Penguin* у США. Дякую, Ларрі Фінлей, Білле Скотт-Керр, Френкі Грей, Томе Гілл, Елло Горн, та іншим членам команди *Transworld* у Великій Британії. Дякую вам, Крістіно Кочрейн, Емо Блек, Бгавні Чауган, Еммі Інгрем і всій команді видавництва *Doubleday* у Канаді. Дякую всім вам, особливо моїм безцінним не-втомним редакторам, Френкі Грею та Джерамі Ортону!

Ще одна особлива подяка Джейн Каволіні за те, що вона така чудова редакторка. Не уявляю, щоб мої книжки вчитував хтось інший.

Дякую моїй любій агентці Гелен Геллер, особливо за цей рік, коли пандемія значно ускладнила всі процеси. Ти ніколи не даєш мені спинитись, і я вдячна за це. Також дякую Каміллі, Джеммі та всім працівникам агентства *Marsh Agency* за те, що представляли мене на ринках усього світу.

Ще раз дякую моєму раднику з міжнародних питань Майку Ійлзу, магістру криміналістики Університету Трента,

і Кейт Бенделоу, криміналістці з Великої Британії. Я дуже вдячна вам обом за допомогу!

Як завжди, хочу сказати, що будь-які помилки — це моя відповідальність.

Також хочу подякувати всім у книжковій індустрії за те, що допомагали влаштовувати різноманітні заходи віртуально, коли це було неможливо зробити наживо.

Дякую моїм читачам. Без вас я не могла б займатися тим, що так люблю.

І нарешті дякую моєму чоловіку, моїм дітям і кішці Поппі. Також хочу згадати Мануеля, котрий увесь минулий рік вирішував усі технічні проблеми.

Пролог

Тут, у Брекен Гілл на околиці Айлсфорда, що в долині Гудзон, чимало дорогих будинків. Розташоване на східному березі річки Гудзон, за сто шістдесят кілометрів на північ від Нью-Йорка, це місце трішки нагадує Гемптонс, хоча воно і не настільки претензійне. Є тут і старі заможні роди, і ті, що збагатилися нещодавно. Обабіч обрамленої березами дороги стоїть будинок Мертонів. Він розкинувся на величезній галявині, наче торт на велетенському тарелі. Зліва видніє басейн. За будинком простягся яр, а з обох боків маєток прикривають густі дерева. Першокласна нерухомість.

Тут так тихо й спокійно. Несміливе сонечко визирає з-за сріблястих хмар. Зараз четверта пополудні Великоднього понеділка. Десь жадібно доїдають шоколадних зайців і яйця діти, оцінюючи, що в них залишилось і що ще є в кошиках їхніх братів і сестер. Але тут дітей немає. Діти виросли й роз'їхалися. Та, варто зауважити, недалеко. Вчора вони всі завітали на Великодню вечерю.

Будинок видається покинутим. На під'їзній доріжці немає машин. Усіх їх сховано за дверима чотиримісного гаража. Є там і кабриолет «порше» 911. Фред Мертон любить це авто, але керує ним лише влітку, закинувши в багажник ключки для гольфу. Взимку він віддає перевагу «лексусу». У його дружини Шейли є білий «мерседес» із білим шкіряним салоном. Вона обожнює накинути один зі своїх численних шарфів від *Hermés*, зазирнути

в дзеркало заднього виду, щоб переконатися, що помада не розмазалась, і поїхати зустрітись із друзями. Але більше вона цього не робитиме.

Будинок величавий, вишуканий. Підлога з блискучого білого мармуру під прекрасною багатоярусною люстрою при вході, свіжі квіти на приставному столику. Здається, тут обов'язково має бути прислуга. Але у будинку працює лише одна прибиральниця Ірена, яка приходить двічі на тиждень. Свої гроші вона відпрацьовує чесно. Ірена прибирає будинок уже так давно (понад тридцять років), що майже стала членом родини.

До останніх подій усе видавалося бездоганим. Нині ж кривавий слід тягнеться блідими накритими килимом сходами. Ліворуч у чарівній вітальні на персидському килимі лежить велика розбита китайська лампа, відкидаючи косу тінь. Трішки далі під низеньким журнальним столиком застигла нерухома Шейла Мертон у нічному вбранні. Вона мертва. З розплющеними очима, на шиї залишилися сліди. Крові не видно, але нудотний запах пронизав усе. Тут трапилося щось страшне.

У великій світлій кухні, в задній частині будинку, у темній липкій калюжі крові розпласталось тіло Фреда Мертонна. Навколо носа й рота тихенько дзижчать мухи. Горло перерізали, до того ж чоловіка багато-багато разів ударили ножем.

Але хто міг таке зробити?

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ГОДИНИ ТОМУ

Ден Мертон поправляє синій піджак, накинутий на блакитну сорочку з відкритим коміром, що добре пасує до темних джинсів. Він уважно розглядає себе у високому дзеркалі у спальні. Дружина Ліза запитує з-за спини:

— З тобою все гаразд?

Ден мляво всміхається їй у дзеркалі:

— Звісно. А що?

Вона відвертається. Ден знає, що перспектива Великодньої вечері в домі його батьків її не особливо надихає. Утім, як і його. Озирнувшись, він дивиться на неї — його прекрасну карооку дівчинку. Вони одружені чотири роки, і цей час минув не без проблем. Але Ліза завжди була поруч, тож він знає, що йому з нею пощастило. Вона — його перше безумовне кохання. Якщо не рахувати собак.

Ден притлумлює спазм неспокою. Їхні фінансові труднощі — постійне джерело напруги та об'єкт дискусій. Утім, Ліза завжди його втішає і змушує повірити, що все буде гаразд. Принаймні коли вона поряд. А от коли її немає, до горла підступає гіркий клубок тривоги.

Ліза походить із типового середнього класу, що одразу грало їй не на руку, але його це не хвилювало. Це його батьки були снобами, а не він. Та й у неї щодо нього не було завищених сподівань. Коли вони познайомилися,

Ліза навіть не знала, хто він, адже вони обертались у різних колах.

— Він може дістатися лише їй, — сказала якось його молодша сестра Дженна старшій Кетрін, коли не знала, що Ден підслуховує.

Може, це й правда. Хай там як, усім варто визнати, що його шлюб цілком успішний. Та і його родині з часом Ліза сподобалася, попри всі їхні упередження.

— Ти поговориш із батьком? — боязко запитує Ліза. Він ховає очі, зачиняючи дверцята шафи.

— Якщо буде нагода.

Ден ненавидить просити у батька гроші. Але й не знає, які ще у нього залишаються варіанти.

Кетрін Мертон (вона не взяла прізвище чоловіка) щороку з нетерпінням чекає на Великодню вечерю у батьків. Як і на всі свята, коли вони збираються в розкішному будинку в Брекен Гілл. Її мати дістане особливі тарілки та столове срібло, на обідньому столі стоятиме величезний букет свіжих квітів. Завдяки всьому цьому Кетрін почувається елегантною та особливою. Вона — первісток, улюблена дитина. Усі це знають. А ще вона досить успішна. Єдина, ким пишаються батьки. Вона лікарка. Дерматолог, а не кардіохірург, та все ж лікарка. Ден трішки всіх розчарував. А Дженна... Ну, це Дженна. Кетрін надягає перлові сережки й гадає, який сюрприз цього разу приготувала Дженна. Її молодша сестра живе в маленькому орендованому будиночку на околиці Айлсфорда й часто приїздить у Нью-Йорк до друзів. Її життя — загадка, що неабияк турбує батьків. Ден каже, що Дженна — суцільне нещастя, але Кетрін

не згодна. Дженна використовує свій спосіб життя як засіб маніпуляції. Вона вміє шокувати й не соромиться це робити. Дженна точно не така слухняна, як Кетрін. Вона не респектабельна, непередбачувана. Ні, Дженна — біла ворона. У дитинстві вона могла будь-що зробити на спір. Зараз батько постійно погрожує перестати давати їй гроші, але всі знають, що він цього не зробить, адже тоді Дженна переїде до них, а цього вони не витримують. Рідні підозрюють, що вона вживає наркотики й не цурається розпустити, але ніколи про це не питають, адже насправді не хочуть знати.

Кетрін спостерігає в дзеркалі свій марнославний вираз, коли до спальні заходить її чоловік Тед. Цілий день він був досить пригніченим. Це його ненав'язливий спосіб показати своє невдоволення, хоч він цього не визнає. Тед не хоче їхати на вечерю до її заможних батьків.

— Господи, як ти це терпиш? — завжди каже він, коли вони повертаються від них додому.

Кетрін їх захищає.

— Не такі вони й погані, — відповідає вона, намагаючись перевести все в жарт.

Зараз Кетрін підводиться, підходить до нього й цілує в щоку.

— Постарайся повеселитися, — каже вона.

— Я завжди стараюся, — відповідає Тед.

«Ні, не стараєшся», — думає Кетрін, відвертаючись.

— **Чорт забирай**, як я цього не хочу, — каже Дженна Джейку, який сидить на пасажирському сидінні, поки вона везе їх у Брекен Гілл. Він приїхав із Нью-Йорка

потягом, а дівчина зустріла його на станції Айлсфорд. Ночуватиме він у неї.

— Тоді зупини машину, — улесливо каже Джейк, погладжуючи її стегно. — Можемо подуріти. Розкурити косяк. Трішки розслабитися.

Дженна дивиться на нього, вигнувши брови.

— Думаєш, мені треба розслабитися?

— Ти ніби трохи напружена.

— Пішов ти, — каже дівчина з грайливою усмішкою.

Вона їде далі, а тоді різко повертає. Машина підстрибує на вибоїнах. Аж ось Дженна зупиняється під великим деревом.

Джейк уже запалює косяк і глибоко затагується.

— Від нас смердітиме, — простягає вона до нього руку. — Хоча, може, це й добре.

— Не знаю, чому ти так напосілася на батьків, — каже Джейк. Вони ж сплачують твої рахунки.

— Вони можуть собі це дозволити, — кидає Дженна.

— Моя дівчинка, — каже він, нахилиється і цілує її. Його руки зникають під її шкіряною курткою, лізуть під топ і легенько пестять. — Не можу дочекатися, коли побачу людей, які тебе виростили.

— Ти сміятимешся. Вони такі самовдоволені. Щоразу, як розтуляють рота, починаються проповіді.

— Не думаю, що вони такі вже погані.

Дженна робить глибоку затажку й передає йому косяк.

— Думаю, мама непогана. А батько козел. Без нього було би краще.

— Батьки. Що з ними зробиш?.. — цитує він поета Філіпа Ларкіна, не розуміючи, що той мав на увазі.

Дженна вважає, що він майже все неправильно розуміє. Вона дивиться на нього крізь завісу диму, танучи від дотику пальців на її соску. Але він веселий, вправний у ліжку. Поки цього достатньо. А ще у Джейка класний вигляд. Одночасно сексуальний і грубий. Вона вже хоче показати його родині.

Роуз Каттер утнула дурницю. Думки про це й про те, що вона мусить зробити тепер, не дають їй спокою. Вона думає про це ночами, коли мала би спати. Роуз думає про це на роботі, коли мала би працювати. Вона думає про це, коли намагається відволіктися телевізором.

Перспектива сидіти за Великодньою вечерею з матір'ю та тіткою Барбарою, вдаючи, що все нормально, видається нестерпною. Її мати помітить, що щось не так. Вона все помічає. Мати постійно каже, що останнім часом Роуз якась втомлена, аж схудла. Роуз усе заперечує, намагається перевести розмову на щось інше, але їй стає дедалі складніше це робити. Вона почала рідше навідуватися до матері, але Великодню вечерею вона пропустити не може. Роуз розглядає себе в дзеркалі. Дійсно, джинси, які колись були трохи тісні, тепер на ній висять. Вона збирається приховати це, одягнувши на сорочку мішкуватий червоний светр. Доведеться. Роуз розчісує своє довге каштанове волосся, наносить трохи помади, щоб освітити тьмяне обличчя, і намагається всміхнутися. Виходить фальшиво, але це все, на що вона здатна.

Щойно вона ступає на поріг маминого будинку, як усе починається. Материнські переживання, запитання. Але мати їй не допоможе. Вона не повинна дізнатися правду. Роуз сама в це вплуталась. І сама мусить вибратися.

Еллен Каттер кидає швидкий погляд на доньку й хитає головою:

— Подивися на себе, — каже вона, беручи доньчине пальто. — Ти така бліда. Барбаро, правда ж вона бліда? І, Роуз, чесно, ти стала така худа.

Барбара закочує очі й усміхається до Роуз.

— Маєш чудовий вигляд, — каже вона. — Не слухай свою маму. Вона завжди перебільшує.

Роуз усміхається тітці й каже:

— Дякую, Барбаро. Думаю, у мене справді не такий і поганий вигляд, хіба ні?

Вона дивиться на себе в дзеркало й поправляє волосся.

Еллен теж усміхається, проте всередині вона розгублена. До того ж сестра крадькома зиркає на неї. Це означає, що Барбара теж помітила зміни в племінниці, хай що вона тільки-но сказала. Еллен нічого не ввижається. Роуз справді має виснажений вигляд. Вона втратила свій шарм. Еллен намагається не переживати, але ж за кого ще їй хвилюватися? Вона вдова, а Роуз — її єдина дитина. Барбара дітей не має, тож у Еллен нема племінниці чи племінника, навколо яких вона могла б метушитися. У неї немає нікого в цілому світі, крім цих двох і її подруги Одрі.

— Це буде чудова вечеря, — каже Еллен. — Ходімо на кухню, я саме збираюся готувати індичку.

— Ну, що у тебе нового? — запитує Барбара Роуз, поки вони йдуть в іншу кімнату.

— Нічого особливого, — відповідає Роуз. — Робота.

— Це на тебе не схоже, — каже Барбара. — Як ти розважаєшся? Зустрічаєшся з кимось?

Еллен крадькома дивиться на доньчине обличчя, поки порастає біля індички. Запах смаженого м'яса знайомий і заспокійливий. Колись Роуз була така популярна, а тепер взагалі не говорить про друзів і хлопців. Лише робота, робота, робота.

— Зараз ні, — каже Роуз.

— Мабуть, власна адвокатська практика — це дуже непросто, — визнає Барбара з усмішкою.

— Не те слово, — погоджується Роуз.

— Є таке поняття, як баланс між роботою і особистим життям, — акуратно втручається Еллен.

— Немає, якщо ти молодий адвокат, — каже Роуз.

Але Еллен не впевнена, що справа лише в цьому.

Одрі Стенцік підкосив огидний весняний грип. Цього року вона вирішила не робити щеплення, і тепер дуже про це шкодувала. У своєму скромному домі вона встигала у ліжку, натягнувши зручну запану піжаму. Волосся стягнуте у вузол на потилиці. Утім, хоча Одрі й хвора, манікюр у неї бездоганний. Вона обклалася подушками, увімкнула телевізор, але насправді його не дивиться. Біля ліжка стоїть кошик для сміття з використаними серветками, а на тумбочці поруч із фото її доньки Голлі лежить пачка чистих. Вона жахливо почувається. З носа тече, наче з крана, усе тіло болить. Одрі мала йти на Великодню вечерю до свого брата Фреда і його родини. Цього року вона дуже на це чекала. Їй би це сподобалося набагато більше, ніж зазвичай, враховуючи те, що вона знає. Їй бракуватиме смачних страв і улюбленого лимонного пирога, який готує Ірена. Дуже шкода. Одрі подобається, як вона куховарить.

Утім, якщо не рахувати грип, Одрі зараз цілком щаслива. Вона очікує на чималі прибутки. Шкода, що хтось мусить померти, аби вона їх отримала.

Вона стане багатю. Це лише питання часу.

Кетрін стоїть на порозі батьківського дому. Поруч — Тед, який трішки нервує. Вона дзвонить у двері. Завжди так. Невідомо, як усе піде. Просто треба сподіватися на краще. Але вона нікому не дозволить зіпсувати цей день.

У них із Тедом гарний будинок в Айлсфордї, але й близько не такий вражаючий, як цей. Їхній дім — це те, що можуть собі дозволити дерматолог і дантист. А будинок батьків, де вона виросла, — це швидше маєток. Як старша дитина, вона б хотіла його успадкувати, коли батьків не стане. Кетрін хотіла б жити тут, у Брекен Гілл, в комфортї та достатку, і приймати брата із сестрою на свята, де ще й були б її діти. От про що вона фантазує. І в цих фантазіях вона завжди не дуже стара. Не набагато старша, ніж зараз. І, звісно ж, не така стара, якою має бути, якщо батьки житимуть довго та помруть природним чином. Але навіщо тоді потрібні фантазії? Вони за визначенням нереальні. Кетрін хоче будинок і все, що в ньому є, — посуд, антикваріат, витвори мистецтва. Батьки ніколи не обіцяли їй цей дім і навіть не натякали, що залишать його їй. Але ж Дену вони його не віддадуть. Брат усе одно його не захоче. Дженна, мабуть, перетворить будинок на смітник, а якщо й ні, це зроблять її друзі. Мати нізащо б не хотіла показувати своїм заможним сусідам, як живе Дженна. У цьому Кетрін абсолютно впевнена.

Двері відчиняє мама і з усмішкою запрошує їх усередину. На ній чорні штани, чорні черевички на підборах, біла шовкова блуза та помаранчево-рожевий шарф від *Hermés*. Кетрін швиденько оцінює материн вираз обличчя, намагаючись вирахувати, який вона сама матиме вигляд з віком. Вона бачить водянисті блакитні очі, доглянуту шкіру та акуратну зачіску. Вік не дуже вплинув на її матір. Для цього стають у пригоді гроші.

— Привіт, мамо, — каже Кетрін, нахилиючись, щоб обійнятися. Це радше обійми ввічливості, аніж любові.

— Привіт, люба. Ви перші, — каже Шейла, вітаючись із Тедом. — Заходьте. Я наллю вам чогось випити.

Вона проходить у їдальню, праворуч від фое.

— Що будете? Шампанське?

Її мати завжди подає ігристе на свята.

— Звісно, — каже Кетрін, знімаючи своє легке пальто й вішаючи його в шафу.

Чоловік наслідує її приклад. Взуття вони не знімають ніколи.

— Тед?

— Так, звісно, — усміхається він на знак згоди.

Кетрін вважає, що на початку він завжди тримається добре. А от із часом напруга дається взнаки.

Шейла наливає шампанське в келихи, з якими вони проходять через великий хол у вітальню та вмощуються на диванчиках. Весняне сонечко пробивається крізь величезні еркери. Звідти відкривається чарівний вид на галявину. Кетрін щоразу звертає на це увагу. У садку цвітуть нарциси й тюльпани. Якби він належав їй, вона зробила б садок ще кращим.

— Де тато? — запитує Кетрін.

— Нагорі, скоро спуститься, — відповідає Шейла.

Вона напружено всміхається, стишує голос і ставить келих із шампанським на журнальний столик.

— Власне, поки він не прийшов, я хочу обговорити з тобою дещо важливе.

— Правда? — дивується Кетрін.

На матеріному обличчі дивний вираз. Ніби їй незручно. Кетрін не знає, у чому річ, але насторожується. Раптом лунає дверний дзвінок. Це може бути лише Ден. Дженна завжди спізнюється.

Наче прочитавши її думки, мати повертається до дверей.

— Це, мабуть, Ден.

Вона йде відчиняти, а Кетрін підводить очі на чоловіка.

— Цікаво, про що вона хоче поговорити? — шепоче вона.

Тед низує плечима й сьорбає шампанське. Ден з дружиною заходять у вітальню. Кетрін і Ліза швиденько обіймаються, а чоловіки стримано один одному кивають. Ден і Ліза сідають на диван навпроти, поки мати наливає їм шампанське. Кетрін здається, що Ден більш напружений, ніж завжди. Вона знає, що він має проблеми. Цікаво, чи поділиться мама своєю таємницею і з ними, хай що б то було. Але, повернувшись, Шейла переводить розмову на загальні поверхові теми.

За кілька хвилин знову лунає дзвінок. Три короткі сигнали. Це має бути Дженна. Батько ще не з'явився. Кетрін гадає, чи, бува, не трапилось щось.

Вони лишаються у вітальні, прислухаючись, як мати говорить із Дженною у фое.

— А хто це тут у нас? — запитує Шейла.

«Чудово, — гірко думає Кетрін. — Дженна когось привела».

Минулого разу це була «подружка», і вони тоді весь вечір не могли зрозуміти, це дійсно подруга чи коханка. Усім було незручно, коли вони з Дженною вішались одна на одну. Правду ніхто так і не дізнався.

Кетрін виразно дивиться на Теда й прислухається.

— Джейк Бреннер, — відповідає глибокий упевнений чоловічий голос.

— Вітаю в нашому домі, — надміру ввічливо та трішки холодно каже мати.

Кетрін чує важку ходу батька, який спускається вишуканими парадними сходами. Вона встає, робить великий ковток шампанського й киває Теду, щоб той теж підвівся. Він неохоче зводиться на ноги, беручи келих у ліву руку. Вони разом ідуть у фое.

Кетрін першою вітає батька. Біля підніжжя сходів вона підходить і обіймає його.

— Привіт, тату. З Великоднем.

Батько швидко обіймає її, вітається й міцно тисне руку Теду. Тепла в цьому не відчувається. Усе досить офіційно. Ден та Ліза тримаються позаду, у вітальні, і вся увага спрямовується на пару біля дверей. Кетрін відзначає виразну чорну підводку навколо очей Дженни й рожеве пасмо волосся. Навіть у такому вигляді вона неймовірно вродлива. Висока й струнка, в тісних чорних джинсах, черевиках на підборах і чорній шкіряній куртці. Дженна ніби зійшла з нью-йоркської естради. Раптом Кетрін відчуває незвичний укол роздратування. Чи, може, заздрощів? Кетрін ніколи б не мала

такого вигляду в цьому вбранні. Але потім нагадує собі, що вона цього б і не хотіла. У неї власний стиль. Класичний, дорогий. Він її абсолютно влаштовує. Він показує, хто вона.

Дженна — скульпторка, до того ж дуже непогана. Однак вона ніколи особливо не прагнула успіху. Дженна — радше талановита дилетантка, гульвіса, що шукає приводів тусуватися в Нью-Йорку. Батьки бояться, що нью-йоркська мистецька публіка її занепасть, і їй це відомо. Жодної роботи Дженни в їхньому будинку немає. Її витвори здаються їм непристойними. Кетрін розуміє, що батьки в делікатному становищі. Вони хочуть пишатися своєю талановитою донькою та бажають їй успіху, але соромляться породжень її таланту.

Джейк цілком у стилі Дженни. Темноволосий, сексуальний, неголений. Одягнений у джинси, футболку й обшарпану коричневу шкіряну куртку. Кетрін відчуває, що від них обох тхне марихуаною. Батько дивиться із кам'яним обличчям.

— Привіт, тату, — безтурботно каже Дженна. — Джейку, познайомся з моїм батьком.

Джейк, явно під кайфом, легенько киває, навіть не підійшовши потиснути руку. Як і Дженна, він високий та стрункий і, на думку Кетрін, надто спокійний для цієї ситуації. Жодних манер.

— Ходімо зі мною. Тут є шампанське, — каже Шейла, прямуючи до їдальні.

Фред Мертон зиркає на Кетрін, ніби кажучи: «Хто в біса це такий, і що він робить у моєму домі?»

Потім вітається з Деном і його дружиною.

Трохи згодом Ден стоїть у вітальні з келихом шампанського, вдаючи інтерес до саду за вікном. Жінки на кухні, готуються подавати вечерю. До них приєдналася Ірена, колишня няня, а тепер прибиральниця, яку теж запросили. І щоб повечеряти, і щоб потім прибрати. Тед відважно намагається втягнути неприємного Джейка в розмову на дивані біля вікна, а Фред прислухається, стоячи біля Дена. Вони дізналися, що Джейк — «серйозний візуальний митець» із цілою купою незрозумілих посад, які заважають йому творити. Ден не може втямити, правда це чи Джейк просто пройдисвіт. Знаючи його сестру, він може бути або наступним Джексоном Поллоком, або невдахою, якого вона вчора підчепила на вечірці й вирішила притягти на сімейну вечерю.

Ден ближче підходить до батька й тихенько каже:

— Тату, я хотів би з тобою поговорити після вечері в твоєму кабінеті.

Він дивиться батькові в очі, але швидко відвертається. Він боїться батька. Як єдиний син, Ден завжди відчував колосальний тиск. Він мав берегти честь родини й одного дня перебрати на себе сімейний бізнес. І він робив усе, що міг. Тяжко працював. Однак батько, який заробив мільйони на робототехніці, нещодавно зненацька продав компанію, замість передати її Дену. Син робив усе, що йому казали, ще зі школи брався за будь-яку роботу, сподіваючись, що одного дня компанія належатиме йому. Ден отримав ступінь магістра ділового адміністрування. Гарував, як проклятий. Але батькові ніяк не догодиш. Той усе контролював, був упертим,

постійно махав перед його носом приманкою, але не давав її. Продаж компанії *Merton Robotics* знищив Дена. Він залишився без роботи і втратив упевненість. Він не знає, що йому робити. Це сталося пів року тому, але чоловік досі просто пливе за течією, заганяючи себе у фінансову яму. Пошук роботи нічого не дає, і Ден у відчаї.

Він ніколи так не ображався на батька, як зараз, цієї миті. Саме через батька він опинився в становищі, якого не заслуговує. Ден навіть підозрює, що батько вже давно планував продати бізнес.

— Передусім я бізнесмен, — заявив Фред, коли повідомив шокуючу новину про продаж *Merton Robotics*. — І дуже хороший, хай йому грець. Це чудова угода, я не можу відмовитися від такої пропозиції.

Фред Мертон навіть не подумав, що це значитиме для його сина.

Батько відповідає голосніше, ніж варто було б:

— Про що ти хочеш поговорити?

Ден відчуває, як кров приливає до шиї. Він же хотів, щоб це був секрет. Ден чує, що Тед і Джейк уже не розмовляють. Батько ніколи не втрачав нагоди його принизити. Заради забави. Обличчя Дена палає.

— Ні про що.

Сьогодні він не поговорить з батьком. Йому вже не вистачить духу.

— Ні, не роби так, — каже батько. — Не починай, якщо не збираєшся закінчити. Про що ти хотів поговорити?

Ден мовчить, і Фред Мертон різко кидає:

— Дай вгадаю. Тобі потрібні гроші.

Безсила лють переповнює Дена. Він хоче заїхати батькові по пиці. Він сам не знає, що його спиняє, але він цього не робить.

— Ага. Ні, не вийде, — каже батько жорстоко.

Лунає голос матері:

— Вечеря на столі, йдіть сюди, будь ласка.

Ден із розпашілим обличчям прослизає повз батька в їдальню. Апетиту в нього нема.